HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a patra)

9 septembrie 2021 *

„Trimitere preliminară – Valori mobiliare admise la tranzacționare pe o piață reglementată stabilită sau care funcționează într-un stat membru – Obligația de transparență – Notificarea unor «participații importante» dobândite în capitalul unor societăți de «persoane care acționează în mod concertat» – Directiva 2004/109/CE – Articolul 3 alineatul (1a) al patrulea paragraf – Noțiunea de «cerințe mai stricte» – Directiva 2004/25/CE – «Supraveghere» de către o autoritate desemnată în temeiul articolului 4 din această directivă”

În cauza C-605/18,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Bundesverwaltungsgericht (Tribunalul Administrativ Federal, Austria), prin decizia din 25 septembrie 2018, primită de Curte la 25 septembrie 2018, în procedura

Adler Real Estate AG,

Petrus Advisers LLP,

GM

împotriva

Finanzmarktaufsichtsbehörde (FMA),

CURTEA (Camera a patra),

compusă din domnul M. Vilaras, președinte de cameră, domnii N. Piçarra (raportor), D. Šváby și S. Rodin și doamna K. Jürimäe, judecători,

avocat general: domnul M. Bobek,

grefier: doamna M. Krausenböck, administratoare,

având în vedere procedura scrisă,

luând în considerare observațiile prezentate:

– pentru Adler Real Estate AG, de S. Hödl, Rechtsanwalt;

* Limba de procedură: germana.

– pentru GM, de M. Gall și W. Eigner, Rechtsanwälte;

– pentru Finanzmarktaufsichtsbehörde (FMA), de P. Wanek și D. Wagner, în calitate de agenți;

– pentru Comisia Europeană, de G. Braun, H. Støvlbæk și H. Krämer, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 18 martie 2021,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 3 alineatul (1a) al patrulea paragraf punctul (iii) din Directiva 2004/109/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 decembrie 2004 privind armonizarea obligațiilor de transparență în ceea ce privește informația referitoare la emitenții ale căror valori mobiliare sunt admise la tranzacționare pe o piață reglementată și de modificare a Directivei 2001/34/CE (JO 2004, L 390, p. 38, Ediție specială, 06/vol. 7, p. 172), astfel cum a fost modificată prin Directiva 2013/50/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 octombrie 2013 (JO 2013, L 294, p. 13) (denumită în continuare „Directiva 2004/109”), și a articolului 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”).

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între Adler Real Estate AG (denumită în continuare „Adler”), Petrus Advisers LLP (denumită în continuare „Petrus”) și GM, pe de o parte, și Finanzmarktaufsichtsbehörde (FMA) (Autoritatea de Supraveghere a Piețelor Financiare, Austria) (denumită în continuare „Autoritatea pentru Piețele Financiare”), pe de altă parte, în legătură cu legalitatea sancțiunilor administrative pe care autoritatea menționată le-a aplicat acestora pentru încălcarea obligației de notificare a participațiilor importante în valorile mobiliare ale unui emitent ale cărui acțiuni erau admise la tranzacționare pe o piață reglementată stabilită în Austria.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

Directiva 2004/25/CE

3 Directiva 2004/25/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 aprilie 2004 privind ofertele publice de cumpărare (JO 2004, L 142, p. 12, Ediție specială, 17/vol. 2, p. 44) prevede, astfel cum reiese din articolul 1 alineatul (1) din aceasta, măsuri de coordonare a tuturor instrumentelor statelor membre privind ofertele publice de cumpărare de valori mobiliare ale unei societăți care intră sub incidența legislației unui stat membru, atunci când toate aceste valori mobiliare sau o parte dintre ele sunt admise la tranzacționare pe o piață reglementată într-unul sau mai multe state membre.

4 Articolul 2 alineatul (1) litera (d) din această directivă are următorul cuprins:

„În sensul prezentei directive:

[…]

(d) «persoane care acționează în mod concertat» înseamnă persoanele fizice sau juridice care cooperează cu ofertantul sau cu societatea în cauză pe baza unui acord, formal sau tacit, verbal sau scris, care urmărește preluarea controlului societății în cauză sau eșecul ofertei.”

5 Articolul 4 din directiva menționată, intitulat „Autoritatea de control și legislația aplicabilă”, prevede la alineatul (1):

„Statele membre desemnează autoritatea sau autoritățile competente pentru controlul unei oferte în ceea ce privește normele adoptate sau introduse în aplicarea prezentei directive. Autoritățile astfel desemnate sunt autorități publice, asociații sau organisme private recunoscute de legislația internă sau de autoritățile publice special abilitate în acest scop de legislația internă. Statele membre informează Comisia [Europeană] cu privire la desemnările respective, precizând repartizarea eventuală a funcțiilor. Statele membre se asigură că aceste autorități își exercită funcțiile în mod imparțial și independent în raport cu toate părțile la ofertă.”

6 Articolul 5 din aceeași directivă, intitulat „Protecția acționarilor minoritari, oferta obligatorie și prețul echitabil”, prevede la alineatul (1):

„Atunci când o persoană fizică sau juridică deține, ca urmare a unei achiziții făcute de ea însăși sau de persoane care acționează în mod concertat cu ea, valorile mobiliare ale unei societăți în sensul articolului 1 alineatul (1), care, adăugate tuturor participațiilor la aceste valori mobiliare pe care le deține deja și celor deținute de persoanele cu care acționează în mod concertat cu ea îi conferă direct sau indirect un anumit procentaj din drepturile de vot la societatea respectivă, care îi oferă controlul respectivei societăți, statele membre se asigură că această persoană este obligată să facă o ofertă în vederea protecției acționarilor minoritari ai societății respective. Această ofertă se adresează în cel mai scurt termen tuturor deținătorilor acestor valori mobiliare și se referă la toate participațiile lor, la prețul echitabil definit la alineatul (4).”

7 Articolul 10 din Directiva 2004/25, intitulat „Informații despre societățile menționate la articolul 1 alineatul (1)”, prevede la alineatul (1) litera (c):

„Statele membre se asigură că societățile menționate la articolul 1 alineatul (1) publică informații detaliate privind următoarele puncte:

[…]

(c) participațiile semnificative la capital, directe sau indirecte (de exemplu, participațiile indirecte prin intermediul unor structuri piramidale sau de acționariat încrucișat), în sensul articolului 85 din [Directiva 2001/34/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 28 mai 2001 privind admiterea valorilor mobiliare la cota oficială a unei burse de valori și informațiile care trebuie publicate cu privire la aceste valori mobiliare (JO 2001, L 184, p. 1, Ediție specială, 06/vol. 4, p. 43)].”

Directiva 2004/109

8 Considerentele (2) și (28) ale Directivei 2004/109 au următorul cuprins:

„(2) […] emitenții de valori mobiliare ar trebui să asigure, printr-un flux regulat de informații, un grad de transparență adecvat față de investitori. Tot în acest scop, acționarii sau persoanele fizice sau juridice cu drept de vot sau care dețin instrumentele financiare care le conferă dreptul de a achiziționa acțiuni existente împreună cu dreptul de vot ar trebui să înștiințeze emitenții cu privire la achiziționarea sau modificarea participațiilor importante în capitalul societăților, astfel încât aceștia din urmă să poată informa publicul în permanență.

[…]

(28) Fiecare stat membru ar trebui să desemneze o autoritate competentă unică ce supraveghează în ultimă instanță respectarea dispozițiilor adoptate în conformitate cu prezenta directivă, precum și în domeniul cooperării internaționale. […]”

9 Potrivit articolului (1) alineatul (1) din respectiva directivă, aceasta „stabilește cerințele privind divulgarea de informații periodice și continue despre emitenții de valori mobiliare deja admise la tranzacționare pe o piață reglementată situată sau care funcționează într-un stat membru”.

10 Articolul 3 alineatul (1a) al patrulea paragraf din directiva menționată are următorul cuprins:

„Statul membru de origine nu poate supune un deținător de acțiuni sau o persoană fizică sau entitate juridică menționată la articolul 10 sau la articolul 13 la cerințe mai stricte decât cele prevăzute de prezenta directivă, cu excepția:

(i) stabilirii unor praguri de notificare mai mici sau suplimentare față de cele prevăzute la articolul 9 alineatul (1) și a solicitării unor notificări echivalente în privința pragurilor care se bazează pe deținerile de capital;

(ii) aplicării unor cerințe mai stricte decât cele menționate la articolul 12 sau

(iii) aplicării actelor cu putere de lege și a actelor administrative adoptate, referitoare la ofertele publice de cumpărare, la fuziuni și la alte operațiuni care afectează proprietatea sau controlul asupra societăților, sub supravegherea autorităților desemnate de statele membre în temeiul articolului 4 din Directiva [2004/25].”

11 Articolul 9 din Directiva 2004/109, intitulat „Notificarea achiziționării sau cesiunii participațiilor importante”, prevede la primul paragraf al alineatului (1):

„Statul membru de origine ia măsuri astfel încât, în cazul în care un deținător de acțiuni achiziționează sau cedează acțiuni ale unui emitent, care sunt admise la tranzacționare pe o piață reglementată și cărora le sunt anexate drepturi de vot, deținătorul de acțiuni este obligat să notifice emitentului procentul de drepturi de vot ale emitentului deținute de deținătorul de acțiuni în urma achiziției sau cesiunii în cauză, atunci când procentul respectiv atinge pragurile de 5 %, 10 %, 15 %, 20 %, 25 %, 30 %, 50 % și 75 % sau este inferior sau superior acestor praguri.”

12 Articolul 10 din Directiva 2004/109, intitulat „Achiziționarea sau cesiunea unor procente importante din drepturile de vot”, prevede:

„Cerințele în materie de notificare, definite la articolul 9 alineatele (1) și (2), se aplică, de asemenea, unei persoane fizice sau juridice în măsura în care aceasta are dreptul de a achiziționa, de a ceda sau de a exercita drepturi de vot într-una dintre situațiile următoare sau în cazul unei combinații între acestea:

(a) drepturile de vot sunt deținute de un terț cu care persoana în cauză a încheiat un acord prin care le obligă să adopte, printr-un exercițiu concertat al drepturilor de vot pe care le deține, o politică durabilă comună în ceea ce privește gestiunea societății în cauză;

[…]”

13 Articolul 24 din această directivă, intitulat „Autoritățile competente și prerogativele acestora”, prevede la alineatul (1):

„Fiecare stat membru desemnează autoritatea centrală menționată la articolul 21 alineatul (1) din Directiva 2003/71/CE [a Parlamentului European și a Consiliului din 4 noiembrie 2003 privind prospectul care trebuie publicat în cazul unei oferte publice de valori mobiliare sau pentru admiterea valorilor mobiliare la tranzacționare și de modificare a Directivei 2001/34/CE (JO 2003, L 345, p. 64, Ediție specială, 06/vol. 7, p. 23)] ca autoritate administrativă competentă centrală a cărei sarcină este de a se achita de obligațiile prevăzute de prezenta directivă și de a proceda astfel încât dispozițiile adoptate în conformitate cu prezenta directivă să fie aplicate. […]”

Directiva 2013/50

14 Directiva 2013/50 a introdus alineatul (1a) la articolul 3 din Directiva 2004/109. Considerentul (12) al Directivei 2013/50 are următorul cuprins:

„Un regim armonizat de notificare a deținerilor importante de drepturi de vot, în special în ceea ce privește agregarea deținerilor de acțiuni cu deținerile de instrumente financiare, ar trebui să îmbunătățească securitatea juridică, să sporească transparența și să reducă sarcina administrativă pentru investitorii transfrontalieri. […] În special, statele membre ar trebui de asemenea să poată aplica în continuare actele cu putere de lege și actele administrative adoptate în ceea ce privește ofertele publice de cumpărare, fuziunile și alte operațiuni care afectează proprietatea sau controlul asupra societăților supravegheate de autoritățile desemnate de statele membre în temeiul articolului 4 din Directiva [2004/25], care impune obligații de informare mai stricte decât cele din Directiva [2004/109].”

Dreptul austriac

ÜbG

15 Directiva 2004/25 a fost transpusă în dreptul austriac prin Bundesgesetz betreffend Übernahmeangebote (Legea federală privind ofertele publice de cumpărare) (BGBl. I, nr. 127/1998, denumită în continuare „ÜbG”).

16 Articolul 1 punctul 6 din această lege definește noțiunea de „entități juridice care acționează în mod concertat” ca fiind „persoanele fizice sau juridice care colaborează cu ofertantul pe baza unui acord, pentru a dobândi sau exercita controlul asupra societății vizate, în special prin coordonarea drepturilor de vot, sau care colaborează pe baza unui acord cu societatea vizată, pentru a împiedica realizarea ofertei de cumpărare. În cazul în care o entitate juridică deține o participație de control directă sau indirectă [articolul 22 alineatele (2) și (3)] la una sau mai multe alte entități juridice, se presupune că toate aceste entități juridice acționează în mod concertat […]”.

17 Articolul 22 alineatul (1) din legea menționată prevede:

„Orice persoană care obține direct sau indirect o participație de control la o societate vizată este obligată să semnaleze imediat acest fapt Übernahmekommission [(Comisia pentru Ofertele Publice de Cumpărare, Austria, denumită în continuare „Comisia pentru OPC”)] și trebuie să notifice o ofertă pentru toate valorile mobiliare ale societății vizate în conformitate cu dispozițiile prezentei legi federale în termen de 20 de zile bursiere de la obținerea unei participații de control.”

18 În temeiul articolului 22a punctul 1 din aceeași lege, „obligația de a face o ofertă în temeiul articolului 22 alineatul (1) se aplică și […] atunci când se creează un grup de entități juridice care acționează în mod concertat și care achiziționează împreună o participație de control”.

19 Articolul 23 din ÜbG, intitulat „Alocarea părților sociale și extinderea obligațiilor ofertantului”, prevede la alineatul (1) că „persoanelor care acționează în mod concertat” în sensul articolului 1 punctul 6 din ÜbG trebuie să li se atribuie reciproc drepturile lor de vot în temeiul articolelor 22-22b.

BörseG 1989

20 Articolul 91 și următoarele din Bundesgesetz über die Wertpapier- und allgemeinen Warenbörsen und über die Abänderung des Börsesensale-Gesetzes 1949 und der Börsegesetz-Novelle 1903 [Legea federală privind bursele de valori și bursele generale de materii prime și de modificare a Legii din 1949 privind brokerii la bursă și a Legii bursiere din 1903 (Börsegesetz 1989 – BörseG)] din 8 noiembrie 1989 (BGBl. nr. 555/1989), în versiunea publicată în BGBl nr. 558/1990 (DFB)] (denumită în continuare „BörseG 1989”), pun în aplicare obligațiile de notificare a „participațiilor importante” care decurg din secțiunea I din capitolul III din Directiva 2004/109, intitulată „Informații cu privire la participațiile importante”, și în special din articolul 9 alineatul (1) din această directivă.

21 Articolul 92 punctul 7 din legea menționată extinde obligația de notificare prevăzută la articolul 91 din aceasta în special în privința „drepturilor de vot care trebuie să fie atribuite persoanei în temeiul articolului 23 alineatul (1) sau (2) din ÜbG”.

Litigiul principal și întrebările preliminare

22 Prin decizii din 29 iunie 2018, Autoritatea pentru Piețele Financiare, care este „autoritatea administrativă competentă centrală” în sensul articolului 24 din Directiva 2004/109, a aplicat sancțiuni administrative pecuniare în sarcina Adler, Petrus și a lui GM pentru încălcarea obligației de notificare impuse la articolul 92 punctul 7 din BörseG 1989 persoanelor fizice sau juridice care, individual sau colectiv, achiziționează o participație minimă de 30 % la „societatea vizată”. Potrivit acestor decizii, Adler, Petrus și GM „au acționat în mod concertat”, în sensul

articolului 1 punctul 6 din ÜbG, la achiziționarea de acțiuni ale Conwert Immobilien SE, iar drepturile de vot aferente participațiilor lor la această societate ar fi trebuit, așadar, să le fie atribuite reciproc pentru prima dată la 29 septembrie 2015.

23 Pentru a stabili dacă Adler, Petrus și GM intrau sub incidența noțiunii de „persoane care acționează în mod concertat” în sensul articolului 1 punctul 6 din ÜbG, Autoritatea pentru Piețele Financiare a considerat că era obligată să respecte o decizie adoptată la 22 noiembrie 2016 de Comisia pentru OPC, care este autoritatea desemnată în temeiul articolului 4 din Directiva 2004/25 ca autoritate pentru controlul unei oferte. Prin această decizie, rămasă între timp definitivă, Comisia pentru OPC a constatat că Adler, Petrus și GM omiseseră în mod eronat să prezinte o ofertă obligatorie, deși atinseseră pragul de 30 % din drepturile de vot ale Conwert Immobilien, ceea ce dădea naștere obligației de a prezenta o ofertă în calitate de „entități juridice care acționează în mod concertat”.

24 Potrivit Autorității pentru Piețele Financiare, numai existența elementului subiectiv al încălcării pretins săvârșite de Adler, Petrus și GM putea face obiectul unei investigații în cadrul procedurii de sancționare administrativă.

25 Instanța de trimitere, în fața căreia a fost formulată o acțiune împotriva deciziilor din 29 iunie 2018, arată că BörseG 1989, care transpune Directiva 2004/109 în dreptul austriac, impune obligații de notificare persoanelor care dețin „participații importante” în proporție de minimum 30 % la un „emitent” și că aceste obligații sunt mai stricte decât cele prevăzute de directiva menționată. Această instanță consideră, așadar, că obligația de notificare impusă „entităților juridice care acționează în mod concertat”, în temeiul articolului 92 punctul 7 din BörseG 1989, intră în sfera noțiunii de „cerințe mai stricte decât cele prevăzute în Directiva [2004/109]”, în sensul articolului 3 alineatul (1a) al patrulea paragraf din respectiva directivă.

26 Instanța de trimitere ridică însă problema conformității acestor cerințe de notificare „mai stricte” cu articolul 3 alineatul (1a) al patrulea paragraf punctul (iii) din Directiva 2004/109, în măsura în care, în temeiul acestei dispoziții, cerințele menționate trebuie să fie nu numai prevăzute de acte cu putere de lege și acte administrative adoptate, referitoare printre altele la ofertele publice de cumpărare, ci și „sub supravegherea autorităților desemnate de statele membre în temeiul articolului 4 din Directiva [2004/25]”. Or, în speță, obligația „mai strictă” de notificare a participațiilor importante în discuție în litigiul principal s-a aflat sub supravegherea autorității naționale desemnate în temeiul articolului 24 din Directiva 2004/109.

27 Pe de altă parte, această instanță ridică problema compatibilității cu articolul 47 din cartă a unei practici naționale în temeiul căreia o decizie rămasă definitivă precum cea din 22 noiembrie 2016 are efect obligatoriu într-o procedură de sancționare administrativă ulterioară cum este cea derulată de Autoritatea pentru Piețele Financiare în litigiul aflat pe rolul său.

28 În aceste condiții, Bundesverwaltungsgericht (Tribunalul Administrativ Federal, Austria) a decis să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) Articolul 3 alineatul (1a) al patrulea paragraf punctul (iii) din [Directiva 2004/109] trebuie să fie interpretat în sensul că, pentru a «supune un deținător de acțiuni sau o persoană fizică sau entitate juridică […] la cerințe mai stricte», o condiție preliminară este ca «actel[e] cu putere de lege și […] actel[e] administrative» în care sunt prevăzute cerințe mai stricte privind notificarea participațiilor importante să fie «sub supravegherea» unei autorități desemnate de

statul membru în temeiul articolului 4 din [Directiva 2004/25], iar această supraveghere privește și respectarea cerințelor mai stricte în materie de notificare a participațiilor importante în sensul [Directivei 2004/109]?

2) Articolul 47 din [cartă] se opune unei practici naționale conform căreia o decizie definitivă a autorității de control menționate la articolul 4 din [Directiva 2004/25], prin care s-a constatat încălcarea de către o persoană a unor dispoziții legislative naționale de transpunere a [Directivei 2004/25], are efect obligatoriu inclusiv în cadrul unei proceduri de sancționare administrativă derulate împotriva aceleiași persoane pentru încălcarea dispozițiilor naționale de transpunere a [Directivei 2004/109] care fac referire la dispozițiile menționate de transpunere a [Directivei 2004/25], împiedicând astfel această persoană să conteste, prin invocarea unor motive de drept și de fapt, încălcarea deja constatată prin decizia definitivă?"

Cu privire la întrebările preliminare

Cu privire la prima întrebare

29 Prin intermediul primei întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 3 alineatul (1a) al patrulea paragraf punctul (iii) din Directiva 2004/109 trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări a unui stat membru care supune deținătorii de acțiuni sau persoanele fizice sau entitățile juridice menționate la articolul 10 sau la articolul 13 din această directivă unor cerințe mai stricte, în sensul acestui al patrulea paragraf, în materie de notificare a participațiilor importante decât cele prevăzute de directiva menționată, care rezultă din actele cu putere de lege și actele administrative referitoare printre altele la ofertele publice de cumpărare, fără a încredința însă competența de a asigura respectarea unor astfel de cerințe unei autorități a acestui stat membru, desemnată în temeiul articolului 4 din Directiva 2004/25.

30 După cum reiese din însuși modul de redactare a articolului 3 alineatul (1a) al patrulea paragraf din Directiva 2004/109, statul membru de origine nu poate supune un deținător de acțiuni sau o persoană fizică sau entitate juridică menționată la articolul 10 sau la articolul 13 din această directivă unor cerințe mai stricte decât cele prevăzute de directiva menționată, respectiva interdicție fiind însă însoțită de trei excepții, prevăzute la punctele (i)-(iii) ale acestui al patrulea paragraf.

31 Inserarea, prin Directiva 2013/50, a alineatului (1a) la articolul 3 din Directiva 2004/109 viza, după cum a arătat domnul avocat general la punctele 29-31 din concluzii, remedierea nivelului inegal de armonizare a obligațiilor de notificare aplicabile persoanelor fizice și juridice care achiziționează sau administrează în alt mod participații la capitalul unor emitenți activi pe piața reglementată a unui stat membru, ca urmare a posibilității pe care Directiva 2004/109, înainte de a fi modificată prin Directiva 2013/50, o oferea statului membru de origine de a supune deținătorii de acțiuni sau de alte instrumente financiare unor cerințe de notificare mai stricte decât cele pe care le prevedea. Directiva 2013/50, care, astfel cum se arată în considerentul (12) al acesteia, avea ca scop instituirea unui sistem armonizat de notificare a deținerilor importante de drepturi de vot, a eliminat, așadar, această posibilitate a statelor membre, sub rezerva excepțiilor prevăzute la articolul 3 alineatul (1a) al patrulea paragraf punctele (i)-(iii) din Directiva 2004/109.

32 Excepția prevăzută la acest articol 3 alineatul (1a) al patrulea paragraf punctul (iii) permite statului membru de origine să aplice deținătorilor de acțiuni sau persoanelor fizice sau entităților juridice menționate la articolul 10 sau la articolul 13 din Directiva 2004/109 „actel[e] cu putere de lege și

actel[e] administrative adoptate, referitoare la ofertele publice de cumpărare, la fuziuni și la alte operațiuni care afectează proprietatea sau controlul asupra societăților, sub supravegherea autorităților desemnate de statele membre în temeiul articolului 4 din [Directiva 2004/25]”.

33 Prima condiție prevăzută la punctul (iii), căreia îi este subordonată aplicarea unor cerințe mai stricte decât cele enunțate în Directiva 2004/109, constă în faptul că astfel de cerințe, inclusiv cele în materie de notificare a participațiilor importante, sunt prevăzute de acte cu putere de lege și acte administrative cu privire la operațiunile enumerate la punctul anterior din prezenta hotărâre.

34 În această privință, trebuie arătat că dispozițiile Directivei 2004/25 reglementează calcularea pragului de participație semnificativă la o societate, deținută de o persoană fizică sau entitate juridică, dincolo de care această persoană este obligată să lanseze o ofertă publică de cumpărare în vederea protejării acționarilor minoritari ai acestei societăți. Aceste dispoziții prevăd, în ceea ce privește autorizarea participațiilor indirecte, cerințe mai stricte decât cele care reglementează calcularea pragurilor de participații importante care dau naștere obligației de notificare a achiziționării sau a cesionării de participații importante în temeiul Directivei 2004/109. Astfel, în temeiul articolului 5 alineatul (1) din Directiva 2004/25, în vederea acestui calcul, sunt luate în considerare participațiile deținute de „persoane care acționează în mod concertat” în sensul articolului 2 alineatul (1) litera (d) din respectiva directivă. Această noțiune acoperă „persoanele fizice sau juridice care cooperează cu ofertantul sau cu societatea în cauză pe baza unui acord, formal sau tacit, verbal sau scris, care urmărește preluarea controlului societății în cauză sau eșecul ofertei”.

35 În schimb, Directiva 2004/109 nu utilizează noțiunea de „persoane care acționează în mod concertat” și ia în considerare, la articolul 10 litera (a), în vederea calculării pragurilor de participații care dau naștere obligației de notificare a participațiilor importante, acordurile încheiate între persoanele în cauză, care le obligă pe acestea „să adopte, printr-un exercițiu concertat al drepturilor de vot pe care le dețin, o politică durabilă comună”. După cum a precizat domnul avocat general la punctul 57 din concluzii, această prevedere necesită un grad ridicat de angajament într-o anumită perioadă, care nu poate fi tranzitorie sau intermitentă și care trebuie să fie uniformă și să vizeze conducerea societății în cauză.

36 Prin urmare, dispozițiile unui stat membru adoptate în cadrul Directivei 2004/25, care se întemeiază pe noțiunea de „persoane care acționează în mod concertat”, care figurează la articolul 2 alineatul (1) litera (d) din aceasta, în vederea calculării pragului de participație semnificativă care dă naștere, pe lângă obligația de a lansa o ofertă publică de cumpărare, obligațiilor de publicitate aferente acestora conțin o „cerință mai strictă”, în sensul articolului 3 alineatul (1a) al patrulea paragraf din Directiva 2004/109, decât cele prevăzute de această directivă și constituie „acte adoptate referitoare la ofertele publice de cumpărare”, în sensul acestei din urmă dispoziții. În consecință, dispozițiile naționale menționate îndeplinesc prima condiție prevăzută la articolul 3 alineatul (1a) al patrulea paragraf punctul (iii) din Directiva 2004/109 pentru a putea fi aplicate deținătorilor de acțiuni sau persoanelor fizice sau entităților juridice menționate la articolul 10 sau la articolul 13 din această directivă.

37 A doua condiție prevăzută la articolul 3 alineatul (1a) al patrulea paragraf punctul (iii) din Directiva 2004/109, căreia îi este subordonată aplicarea, în cazul deținătorilor de acțiuni sau al persoanelor fizice sau entităților juridice menționate la articolul 10 sau la articolul 13 din Directiva 2004/109, a unor cerințe mai stricte decât cele prevăzute în această directivă în materie de

notificare a participațiilor lor importante la o societate menționată la articolul 1 alineatul (1) din directiva respectivă, constă în supravegherea acestor cerințe mai stricte de către autoritățile desemnate de statele membre în temeiul articolului 4 din Directiva 2004/25.

38 Aceste autorități sunt, astfel cum reiese din acest articol 4, „competente pentru controlul unei oferte în ceea ce privește normele adoptate sau introduse în aplicarea [Directivei 2004/25]”. Prin urmare, cerințele a căror respectare o asigură acestea trebuie să fie prevăzute de acte cu putere de lege și acte administrative care privesc în mod specific ofertele publice de cumpărare și nu pot intra decât în domeniul de aplicare al Directivei 2004/25, iar nu în cel al Directivei 2004/109.

39 În aceste condiții, articolul 3 alineatul (1a) al patrulea paragraf punctul (iii) din Directiva 2004/109 nu poate fi interpretat în sensul că, astfel cum susține Autoritatea pentru Piețele Financiare în observațiile sale scrise, autoritatea desemnată în temeiul articolului 24 alineatul (1) din Directiva 2004/109, însărcinată cu supravegherea aplicării dispozițiilor de drept național care transpun această directivă, este competentă material să supravegheze respectarea cerințelor mai stricte în cauză, în condițiile în care acestea intră în domeniul de aplicare al Directivei 2004/25.

40 După cum a arătat domnul avocat general la punctul 37 din concluzii, armonizarea realizată de Directiva 2004/109 se poate efectua numai în domeniul de aplicare al acestei directive. O autoritate competentă, în temeiul articolului 24 alineatul (1) din directiva menționată, însărcinată cu supravegherea aplicării dispozițiilor adoptate în conformitate cu aceasta, nu poate, în consecință, să dispună de o competență care o depășește pe cea care rezultă din această dispoziție și care ar privi un domeniu care nu ține de această armonizare, și anume cel al ofertelor publice de cumpărare, al fuziunilor și al altor operațiuni care afectează proprietatea sau controlul asupra societăților.

41 Mai mult, interpretarea articolului 3 alineatul (1a) al patrulea paragraf punctul (iii) din Directiva 2004/109 efectuată de Autoritatea pentru Piețele Financiare și menționată la punctul 39 din prezenta hotărâre provine dintr-o interpretare largă a excepției prevăzute la al patrulea paragraf al articolului 3 alineatul (1a) din Directiva 2004/109, în timp ce, având în vedere finalitatea acestui articol 3 alineatul (1a) – care constă în stabilirea unui regim armonizat pentru notificarea deținerii de procente importante de drepturi de vot –, excepțiile de la interdicția ca statul membru de origine să supună deținătorii de acțiuni sau alte instrumente financiare unor cerințe de notificare mai stricte trebuie să facă obiectul unei interpretări stricte.

42 În plus, după cum a arătat în esență domnul avocat general la punctele 42-46 din concluzii, pentru a delimita competența de care dispun, în temeiul articolului 3 alineatul (1a) al patrulea paragraf punctul (iii) din Directiva 2004/109, autoritățile desemnate de statele membre în temeiul articolului 4 din Directiva 2004/25, se ridică problema dacă termenul „supraveghere” implică și „asigurarea respectării” cerințelor de notificare „mai stricte”. O interpretare a acestui articol 3 alineatul (1a) al patrulea paragraf punctul (iii) potrivit căreia aceste autorități, care sunt competente să supravegheze operațiunile enumerate acolo, ar putea, în acest scop, să nu dispună de competența de a asigura respectarea „cerințelor mai stricte” în materie de notificare a participațiilor importante, prevăzute de actele cu putere de lege și de actele administrative cu privire la aceste operațiuni, nu ar fi conformă cu sensul obișnuit în limbajul curent al termenului „supraveghere”, care face trimitere la „control” și, prin urmare, la acțiunea de „a asigura respectarea” anumitor norme sau cerințe.

43 În speță, îndoielile instanței de trimitere privesc în esență aspectul dacă cerința mai strictă în materie de notificare a participațiilor importante decât cele menționate în Directiva 2004/109, prevăzută la articolul 92 punctul 7 din BörseG 1989 pentru „entitățile juridice care acționează în mod concertat”, îndeplinește condiția menționată la punctul 37 din prezenta hotărâre privind „supravegherea” și, prin urmare, controlul acestei cerințe de către o autoritate desemnată în temeiul articolului 4 din Directiva 2004/25.

44 Din observațiile părților din litigiul principal și din răspunsurile la o întrebare scrisă adresată de Curte reiese că, în temeiul ÜbG – care transpune Directiva 2004/25 în dreptul austriac –, Comisia pentru OPC este unica autoritate desemnată drept autoritate competentă în temeiul articolului 4 din această directivă. Or, în cauza principală, „supravegherea” respectării „cerinței mai stricte” de notificare a participațiilor importante, prevăzută în mod formal la articolul 92 punctul 7 din BörseG 1989 – care face însă trimitere la articolul 23 alineatul (1) sau (2) din ÜbG –, a fost efectuată de Autoritatea pentru Piețele Financiare. Rezultă, așadar, sub rezerva verificărilor care revin în sarcina instanței de trimitere, că „asigurarea respectării” „cerințelor mai stricte” menționate mai sus este încredințată unei autorități care nu este desemnată în temeiul articolului 4 din Directiva 2004/25.

45 Din considerațiile care precedă rezultă că articolul 3 alineatul (1a) al patrulea paragraf punctul (iii) din Directiva 2004/109 trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări a unui stat membru care supune deținătorii de acțiuni sau persoanele fizice sau entitățile juridice menționate la articolul 10 sau la articolul 13 din această directivă unor cerințe mai stricte, în sensul acestui al patrulea paragraf, în materie de notificare a participațiilor importante decât cele prevăzute de directiva menționată și care rezultă din actele cu putere de lege și actele administrative adoptate, referitoare printre altele la ofertele publice de cumpărare, fără a încredința însă competența de a asigura respectarea unor astfel de cerințe unei autorități a acestui stat membru, desemnată în temeiul articolului 4 din Directiva 2004/25.

Cu privire la a doua întrebare

46 Prin intermediul celei de a doua întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 47 din cartă trebuie interpretat în sensul că se opune unei practici a unui stat membru în temeiul căreia autoritatea administrativă centrală în sensul articolului 24 alineatul (1) din Directiva 2004/109, sesizată cu o procedură de sancționare administrativă, este obligată să respecte deciziile administrative rămase definitive, prin care se constată încălcarea dispozițiilor naționale de transpunere a Directivei 2004/25, adoptate de autoritatea acestui stat membru desemnată în temeiul articolului 4 din respectiva directivă, lipsind din acest motiv persoana care face obiectul acestei proceduri de sancționare administrativă de dreptul de a contesta în fapt și în drept încălcarea constatată anterior.

47 Din examinarea primei întrebări rezultă că articolul 3 alineatul (1a) al patrulea paragraf punctul (iii) din Directiva 2004/109 trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări a unui stat membru în temeiul căreia asigurarea respectării cerințelor mai stricte, în sensul acestui al patrulea paragraf, în materie de notificare a participațiilor importante decât cele prevăzute de această directivă și care rezultă din actele cu putere de lege și actele administrative adoptate, referitoare printre altele la ofertele publice de cumpărare, revine în sarcina unei autorități care nu este desemnată în temeiul articolului 4 din Directiva 2004/25.

48 În aceste condiții, nu este necesar să se interpreteze articolul 47 din cartă pentru a stabili dacă drepturile fundamentale care sunt consacrate în acesta se opun unei practici naționale precum cea care face obiectul prezentei întrebări.

Cu privire la cheltuielile de judecată

49 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a patra) declară:

Articolul 3 alineatul (1a) al patrulea paragraf punctul (iii) din Directiva 2004/109/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 decembrie 2004 privind armonizarea obligațiilor de transparență în ceea ce privește informația referitoare la emitenții ale căror valori mobiliare sunt admise la tranzacționare pe o piață reglementată și de modificare a Directivei 2001/34/CE, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2013/50/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 octombrie 2013, trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări a unui stat membru care supune deținătorii de acțiuni sau persoanele fizice sau entitățile juridice menționate la articolul 10 sau la articolul 13 din Directiva 2004/109, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2013/50, unor cerințe mai stricte, în sensul acestui al patrulea paragraf, în materie de notificare a participațiilor importante decât cele prevăzute de Directiva 2004/109, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2013/50, și care rezultă din actele cu putere de lege și actele administrative adoptate, referitoare printre altele la ofertele publice de cumpărare, fără a încredința însă competența de a asigura respectarea unor astfel de cerințe unei autorități a acestui stat membru, desemnată în temeiul articolului 4 din Directiva 2004/25/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 aprilie 2004 privind ofertele publice de cumpărare.

Semnături